

# KOSOVSKA DEVOJKA

JOSEF LUITPOLD - MILE KLOPČIČ

*Pesem poješ, veličastni pevec,  
o Kosóvem, o krvavi bitki,  
in: naštevaš pisana imcna:  
sultan Murat, Toplica vojvóda,  
Boško, Lazar, Milica in Miloš —  
a devojke, kosovske devojke,  
nje z imenom sploh ne imenuješ?*

*Zgodaj vstala kosovska devojka,  
zgodaj vstala in pred dver stopila,  
na nedeljo, preden vzšlo je solnce.  
In zaviha bele si rokave,  
jih zaviha do komolcev belih.  
Na ramenih nosi hlebe kruha,  
v belih rokah nosi zlata vrča,  
v prvem vodo, v drugem rujno vino.*

*In odide na Kosóvo ravno.*

*Ni človeka, da preštel bi mrtve,  
Turke, Srbe, ki ležijo v krvi.*

*In devojka stopa po bojišču,  
po zastavah stopa in po kopjih,  
in obrača knezove junake,  
jih obrača, ki ležijo v krvi,  
in zapira jim oči ugasle.  
A če koga živega še najde,  
ga umije s hladno, svežo vodo,  
napoji ga z rdečim, rujnim vinom*

*in nahrani z belim, sladkim kruhom,  
naj po srbsko, naj po turško toži,  
okrepča ga, hlapca in vojvódo.*

*Po naključju pot jo je privedla  
do junaka Orlovića Pavla,  
praporščaka knezovih vojakov.  
Še je živel, živel sredi mrtvih.  
Desno roko v boju je izgubil.  
leva noga manjka do kolena,  
vitka rebra so mu polomili,  
in odprta so mu bela pljuča.*

*In potegne iz krvi junaka,  
ga umije s hladno, svežo vodo,  
napoji ga z rdečim, rujnim vinom  
in nahrani z belim, sladkim kruhom.*

*Ko junaku spet srce zatriplje,  
se obrne h kosovski devojki:*

*„Draga sestra, kosovska devojka!  
Te nesreča huda je zadela,  
da devojka tod po krvi brodiš?  
Ali iščeš koga na bojišču,  
iščeš brata, iščeš mar bratranca,  
si zgubila ženina, očeta?“*

*Pa mu reče kosovska devojka:*

*„Dragi brat moj, praporščak neznani,  
jaz ne iščem po bojišču svojcev,  
jaž ne iščem brata ne bratranca,  
jaz ne iščem ženina, očeta!*

*Tisoč vrancev dirjalo je v polje,  
tisoč vrancev in desetkrat tisoč,  
tisoč kopij videla sem v solncu,  
tisoč kopij in desetkrat tisoč,  
tisoč žrtev padlo je v spopadu,  
tisoč žrtev in desetkrat tisoč.*

*Glej, zato sem davi šla od doma,  
na nedeljo, z vrčema in kruhom,  
da umivam rane s hladno vodo,  
da rešujem ranjencem življenje.  
Vsi ubogi, vsi neznani borci,  
vsi so meni bratje in očetje.  
Ta nesreča mene je zadela,  
da devojka tod po krvi brodim.“*

*Pevec dragi, o Kosóvem poješ,  
in o knezu, carici, vojvódi,  
vsa imena njihova naštevaš —  
a devojke, kosovske devojke,  
nje z imenom sploh ne imenuješ!*

*Murat, Lazar, kdo ta dva še pomni?  
Kaj nam Miloš, Toplica pomeni?  
Vsa imena so prešla v pozabo,  
vse zastave, kdo še vpraša zanje?!  
A po mostu, čudežnem oboku,  
ki iz veka v vek se pnè brez kraja,  
stopa z vrčema in belim kruhom  
še dandanes kosovska devojka.*